

Oponentský posudek
rigorosní práce

Mgr. Jakuba Kavalíra

na téma
„Žaloba na obnovu řízení a pro zmatečnost“

Kandidát předložil práci na uvedené téma v rozsahu celkem 131 stran (včetně seznamu literatury a obsáhlejšího úvodu, jakož i příloh -samotná stať má pak cca 95 stran), čímž z hlediska formálního vyhověl požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Z hlediska systematického je práce rozdělena do tří větších částí. Samostatně je členěn již úvod práce, v jehož rámci se autor věnuje obecným otázkám mimořádných opravných prostředků, ne zcela šťastně včleňuje oddíl nazvaný „Obecně k obsahu rigorózní práce – přítomnost i historie“, a úvod uzavírá institutem právní moci rozhodnutí a jejím prolomením (opět ne ideálně pojaté co do členění). Samotný základ práce tvoří část druhá nazvaná „aktuální právní úprava“ (celkem cca 60 stran podrobněji vnitřně členěných), kde se autor zabývá stávající úpravou obou žalob jako mimořádných opravných prostředků. I zde lze mít proti autorově systematice více výhrad – žalobními důvody se zabývá již před náležitostmi žalob, samostatně řeší objektivní přípustnost obou žalob z hlediska pozitivního a negativního vymezení, příslušné oddíly nazývá toliko „příslušnost“, „řízení“ – v kontrastu s ob oddíl řízením a rozhodnutím po povolení obnovy nebo po zrušení rozhodnutí. Poněkud neorganicky působí závěrečný oddíl této části, kde se věnuje (z jakých důvodů a za jakým účelem?) mimořádným opravným prostředkům (obdobným?) v řízení trestním a ve správním soudnictví.

Problematickým se mi jeví i zařazení části třetí, včetně přílohy, které autor přes možnosti z tohoto kroku vyplývající dále neužívá (nesrovnává, nehodnotí, nedává odpovědi na nutné otázky, nehodnotí stávající právní úpravu ani její aplikaci). Uvedené nedostatky nelze pokládat za nepodstatné, ale i tak jejich výskyt nelze přeceňovat; i tak je z hlediska systematického práce pojata v zásadě dobře, byť samostatný minimální analytický závěr by si práce jistě zasloužila.

Z hlediska věcného hodnotím práci jednoznačněji. Autor prokazuje, že danému tématu rozumí, pokouší se proniknout hlouběji do významu a účelu těchto opravných prostředků, snaží se sledovat jejich historický vývoj a zachycuje jak literaturu, tak judikaturu (práci s Vážného sbírkou hodnotím pozitivně, jinou otázkou je, nakolik se ve vztahu k literatuře autor stal – či nestal – závislým na beckovském komentáři k o. s. ř. Místy tak práce přeci jen přes komplexnější podání tématu působí poněkud popisně, byť je citována literatura i judikatura (spíše pro doplnění, ne pro diskusi – rovněž je třeba podotknout, že se necituje jako původce názoru pramen – tedy „komentář“, nýbrž konkrétní autor myšlenky).

V práci jsem neshledal zásadní věcné nedostatky, byť na některých místech bych uvítal, kdyby autor naznačené úvahy dotáhl do úspěšného konce (např. str. 42 odst. 4, str. 40 odst. 4). Uvedené otázky příkladmo doporučuji k diskusi v rámci obhajoby práce, kterou tedy tímto pokládám za způsobilou k obhajobě.

JUDr. Petr Šmolík, Ph.D.

V Praze dne 6. března 2006